

Lidská dokonalost v utrpení

1. čtení: Jan 12,20-33

Kázání: Žd 5,8-9 Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy.

Bratři a sestry, je neděle a scházíme se tu, abychom oslavovali to veliké Boží vítězství. Divné vítězství. Neudálo se ani skrze sílu, ani skrze chytrost. Nebyly při tom žádné meče ani pistole, žádné velké svaly ani bojová umění, na Boží straně nebylo ani žádné vojsko. Jen jeden člověk, který byl nespravedlivě popraven. Divné vítězství. A divný je i ten dnešní biblický oddíl, který jste právě slyšeli. Nechme se jím vést při dnešním naslouchání evangeliu.

Celá ta zvěst neděle, vzkříšení, vlastně Velikonoční zvěst je podezřelá, těžko přijatelná a těžko uvěřitelná. Pro dost lidí je právě to velikonoční dění překážkou k přijetí Ježíše jako Syna Božího. A myslím si, že to tak má být. Možná jsme si už příliš zvykli na to, že po velkém pátku automaticky přichází velikonoční neděle. Možná jsme si už Ježíše příliš zařadili a zamotali do našich věroučných pouček a pravd. Možná jsme si už samotného Pána Boha upravili a zjednodušili, aby se vešel do našeho myšlení. Je to tak jednodušší. Bůh je Bůh, člověk je člověk a hotovo. Jde se dál. Ale do toho našeho uspořádaného pořádku věroučných pravd se pořád nějak vkrádá rušivý element. A sice Ježíš. Věříme v něho, vyznáváme ho, zpíváme mu písně, děkujeme mu. Ale kdo to vlastně byl a kdo je Ježíš? Bůh je Bůh, člověk je člověk. A co Ježíš? Byl to skvělý učitel nebo to byl opravdu Boží syn? Byl to člověk nebo Bůh? „A co na tom záleží? Bůh je Bůh a člověk je člověk. Tečka.“ Záleží na tom hodně. Ono přece záleží na tom, komu člověk věří a důvěruje, kým poměřuje svůj život, koho se snaží následovat. Ten, komu věříme, opravdu věříme, ne jenom hubou a ne jenom v kostele mezi svýma, Ten totiž ovlivňuje a určuje všechno v našem životě. Od toho, proč ráno vstávám až po to, s čím jdu večer spát. Tak komu to věříme, když vyznáváme: Věřím v Ježíše Krista, syna jeho jediného, Pána našeho?

Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti. Víte, co se nám tímhle snaží ten biblický pisatel říci? To, že Pán Bůh není vysoko. Že to není tak, že by si seděl nahoře v nebi a o našich trápeních a bolestech nevěděl nic. Že by ho nezajímaly. Znamená to, že nás má Pán Bůh rád. A to ne tak, jako my máme rádi třeba zmrzlinu. Ale spíš tak, jako má maminka ráda svoje dítě. Tak, že je ochotná kvůli němu vydržet i porodní bolesti. A všechny další bolesti, které jsou spojeny s tím, že miluje svoje dítě. To je veliké tajemství lásky a veliké tajemství Boží. To, že láska **vždycky bolí**. Láska s sebou **vždycky nese utrpení**. Jak zpívá Sváta Karásek: „Chceš lásku nalézt? Najdeš ji v bolesti. Těm se nevyhejbej!“ A to je i tajemstvím toho, jestli byl Ježíš člověk nebo Bůh. Byla to právě ta Boží láska, kvůli které se Ježíš stal člověkem, takovým, jako jsme my. Ne jenom jako, jenom naoko, aby to tak vypadalo. Jakože si to Bůh vyzkoušel, ale vlastně měl v záloze, pro jistotu schováno pár božských trumfů, kdyby to náhodou nevyšlo. Bůh se stal člověkem s tím vším, co to znamená. Radost, smích, kamarádství, láska, ale taky problémy, zklamání, nejistota, opuštěnost, utrpení a smrt. Skrze utrpení se Bůh sám učil poslušnosti tomu, co to znamená být člověkem. Skrze utrpení dosáhl dokonalého lidství.

I my křesťané, a možná právě nejvíc my, vnímáme to naše lidské utrpení, co si každý z nás nějak prožívá, jako něco nepatřičného. Jako nějakou chybu, která by být neměla. A jestli máme teda toho dobrého Pána Boha, neměli bychom přece trpět. A tak se tomu snažíme všelijak vyhýbat, schovávat se tomu. Hlavně, aby to moc nebolelo. Vyznáváme a oslavujeme Ježíšovu smrt na kříži, a přitom se sami jakémukoli utrpení snažíme vyhnout. Ono je to ale tak, že utrpení a bolest jsou bytostnou součástí toho, co to znamená být člověk.

Jsme lidé. Milujeme a cítíme bolest. Pokud se chceme vyhnout utrpení a bolesti, musíme se holt vyhnout i lásce. Bez lásky není bolest. Bez lásky už ale taky nejsme lidmi. Bůh nám na příběhu Ježíše z Nazaretu ukázal, co to je opravdová láska. Láska, která překonává tu propast mezi člověkem a člověkem i mezi člověkem a Bohem. Láska, která se nebojí

přijmout i to nepříjemné. A nás vyzývá, abychom se právě touhle cestou dali. Abychom toho tesaře z Nazaretu následovali. Ale co to doopravdy znamená? Vlastně je to dost obyčejné. Miluj svého manžela nebo svou manželku, i když to s sebou nese vždycky taky velikou bolest a zklamání. Miluj svoje děti, které tě tolikrát zraní a ublíží ti. Miluj svoje kamarády, i když tě dřív nebo později vždycky nějak zradí. A miluj dokonce i ty, kteří tě nemají rádi. Protože právě tak miluje Bůh Tebe. Nás všechny. I když ho bolíme, i když mu dáváme tolik práce a přitom na něj kašleme a nezajímá nás, i když ho zrazujeme, i když ho nemáme rádi. I když chodíme do kostela a přitom pomlouváme sousedy, i když si říkáme bratře a sestro a přitom nás vlastně dost těch bratrů a sester vůbec nezajímá. I přes tohle všechno nás Bůh pořád miluje a nikdy s tím nepřestane. A není na světě nic, co bychom mohli udělat, abychom ho donutili přestat. Jestli nás Bůh takhle miluje, tak, že se nám vydal napospas, nemusíme se snad ani my bát milovat ostatní.

Vím, že tu dnes mluvím o velikých věcech, o kterých mi možná vůbec nepřísluší mluvit. O Bohu a člověku, o Ježíši Kristu, o Lásce a o utrpení. Prosím, dovolte mi ještě na závěr, abych se pomodlil.

Pane Bože, nevíme, proč nás máš tolik rád. Ale víme, že si to nemůžeme zasloužit. Děkujeme Ti, že nás přijímáš i s tou bolestí, kterou jsme Ti způsobili a ještě způsobíme. Děkujeme, že nám zůstáváš věrný, i když my jsme nevěrní. Prosíme Tě, dodávej nám odvahu k lásce, která bolí. Amen